

9. ຊ່ວຍໃນດ້ານການສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ານເຕັກນິກການຜະລິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ສາມາດຜະລິດ ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນການຜະລິດ, ຮັບປະກັນສິນຄ້າໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງ.

10. ຊ່ວຍຝຶກອົບຮົມດ້ານການບໍລິຫານເຊັ່ນ: ການຄຸ້ມຄອງສະມາຊິກ, ການແບ່ງປັນຜົນປະໂຫຍດ, ການສ້າງແຜນທຸລະກິດ, ການສ້າງແຜນການຜະລິດ, ລະບົບການເງິນເປັນຕົ້ນ ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຜະລິດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດພັດທະນາເປັນທົວໜ່ວຍທຸລະກິດທີ່ມີປະສິດທິພາບຕາມລຳດັບ.

11. ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງການເປັນໜີ້ ດ້ວຍການໂຄສະນາໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ມີສະຕິ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້ຄວາມ ສ່ຽງໃນການເປັນໜີ້ຈາກການກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ການຜະລິດແບບມີສັນຍາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຕ້ອງມີເປົ້າໝາຍການຜະລິດທີ່ແນ່ນອນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃນການໃຊ້ແທນທຶນທີ່ກູ້ຢືມ.

12. ໃນປະຈຸບັນ ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນຍັງບໍ່ທັນມີການ ຮ່ວມມືກັນຢ່າງເປັນລະບົບ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຂໍ້ຈຳກັດໃນການເປັນກະບອກສູງໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສ້າງສະ ຫະພັນ ຊາວກະສິກອນໃນລະດັບຊາດຂຶ້ນ.

13. ສ້າງນິຕິກຳ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳເພີ່ມເຕີມໃນການສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ.

14. ສູດທ້າຍນີ້, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຢາກມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນໃນການສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບົບການຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນ: ການກຳນົດລາຄາສິນຄ້າ, ການເກືອດຫ້າມການນຳເຂົ້າ ແລະ ສິ່ງອອກ, ອັດຕາພາສີອາກອນການຄ້າ, ຂັ້ນຕອນການສົ່ງອອກສິນຄ້າ, ການກຳນົດຄ່າບໍລິການຕ່າງໆ, ການອານຸຍາດໃຫ້ສຳປະທານທີ່ດິນ ແລະ ອື່ນໆ.

ຕົວແທນຊາວກະສິກອນໄດ້ເຫັນດີຢ່າງເປັນເອກະພາບໃນການຈັດບຸລິມະສິດ 5 ຂໍ້ຄື:

1. ດ້ານນະໂຍບາຍໃນການສະໜອງທຶນກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຕ່ຳໃນໄລຍະກູ້ຢືມທີ່ເໝາະສົມ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 5)
2. ສະໜອງຂໍ້ມູນຕະຫຼາດສິນຄ້າກະສິກຳທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຢ່າງເປັນປະຈຳ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 1)
3. ຊ່ວຍໃນດ້ານການສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ານເຕັກນິກການຜະລິດ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 9)
4. ຫຼຸດຜ່ອນ ຫລື ບໍ່ອານຸຍາດ ການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບບໍ່ດີໃຫ້ແກ່ການຜະລິດພາຍໃນ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 6)
5. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃນການຍົກເວັ້ນພາສີອາກອນສຳລັບການຜະລິດ ແລະ ການຄ້າຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 4) ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສຸຂະພາບທີ່ເກີດຈາກການນຳໃຊ້ສານເຄມີ ໃນການຜະລິດກະສິກຳ (ຄຳຄິດເຫັນຂໍ້ທີ 8)

ເອກະສານສະບັບນີ້ແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບຈາກກອງປະຊຸມທີ່ຖືກຈັດຂຶ້ນໂດຍໜ່ວຍງານຍ່ອຍດ້ານ ຊາວກະສິກອນ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກຳ (SWGAB). ດາວໂຫລດເອກະສານໄດ້ທີ່:

www.lao44.org

Www.laofab.org

ຄຳຄິດເຫັນຂອງ ຊາວກະສິກອນ

**ຈາກກອງປະຊຸມແລກປ່ຽນບົດຮຽນ
ຂອງຊາວກະສິກອນກ່ຽວກັບການຜະລິດກະສິກຳ
ເປັນສິນຄ້າ,
ຄັງວັນທີ 19-21 ມິຖຸນາ 2013,
ທີ່ ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ**

ພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ຕົວແທນຂອງກຸ່ມຜະ ລິດ, ສະມາຄົມ ແລະ ສະຫະກອນຈຳນວນ 28 ອົງການຈັດຕັ້ງ ຈາກ 8 ແຂວງພາກເໜືອ ຄື: ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ຫລວງນ້ຳທາ, ອຸດົມໄຊ, ບໍ່ແກ້ວ, ໄຊຍະບູລີ, ຫລວງພະບາງ, ຊຽງຂວາງ ແລະ ຫົວພັນເຊິ່ງ ກວມເອົາຊາວ ກະສິກອນ 5,943 ຄົນ (ຍິງ: 2,893 ຄົນ) ໄດ້ແລກປ່ຽນບົດຮຽນ ແລະ ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຄວາມສະດວກ ແລະ ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການ ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຈັດຕັ້ງເພື່ອຜະລິດກະສິກຳ ເປັນສິນຄ້າ ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໃນໄລຍະຜ່ານມາ. ຜ່ານການແລກປ່ຽນຄຳຄິດ ເຫັນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ຕະຫລອດໄລຍະເວລາ 2 ວັນທີ່ຜ່ານມາ ພວກຂ້າ ພະເຈົ້າມີຄຳຄິດເຫັນດັ່ງນີ້:

ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຊາວກະສິກອນ ມີບົດບາດສຳຄັນ ໃນການຜະ ລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າ ເພາະໄດ້ຊ່ວຍໃນການເຕົ້າໂຮມຄວາມ ສາມັກຄີຂອງຊາວກະສິກອນ ໃນການປັບປຸງເຕັກນິກການຜະລິດ, ປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ, ປຸງແຕ່ງ ແລະ ປັບປຸງຄຸນ ນະພາບຜະລິດຕະພັນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເຊິ່ງ ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສິນຄ້າຈຳ ຫນ່າຍໃນທ້ອງຕະ ຫລາດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດທີ່ມີຄຸນນະ ພາບ ແລະ ຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດໄດ້ ຫລາຍພໍສົມຄວນ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພັກ ແລະ ລັດຖະບານ ໃນການໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການຈັດຕັ້ງ ກຸ່ມ, ສະມາ ຄົມ ແລະ ສະຫະກອນ ເຊິ່ງຜ່ານມາແມ່ນໄດ້ຮັບການສະໜັບ ສະໜູນຢ່າງ ເຕັມທີ່ຈາກອົງການການຈັດຕັ້ງທຸກຂັ້ນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ສາມາດຈັດຕັ້ງກັນໄດ້ຢ່າງສະດວກສະບາຍ; ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີນະ ໂຍບາຍ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆທີ່ຊຸກຍູ້ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ເຊັ່ນ: ກອງທຶນດອກເບ້ຍຕຳ, ການສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດ, ການສະໜອງເຕັກນິກ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງຊາວກະສິ ກອນຫາ ຕະຫລາດ.

ສາມາດຈັດຕັ້ງກັນໄດ້ຢ່າງສະດວກສະບາຍ; ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີ ນະໂຍບາຍ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆທີ່ຊຸກຍູ້ການຜະລິດເປັນ ສິນຄ້າເຊັ່ນ: ກອງທຶນດອກເບ້ຍຕຳ, ການສະໜອງປັດໃຈການ ຜະລິດ, ການສະໜອງເຕັກນິກ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງຊາວກະສິ ກອນຫາຕະຫລາດ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການຈັດຕັ້ງຜະລິດເປັນສິນຄ້າແມ່ນວຽກທີ່ມີຄວາມ ສ່ຽງສູງພໍສົມຄວນ ຍ້ອນພວກເຮົາຍັງຂາດເຕັກນິກການຜະລິດ, ຂາດທຶນຮອນ, ຂາດການວາງແຜນການຜະລິດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດ, ຂາດຄວາມຕໍ່ເນື່ອງໃນການ ຮັບປະກັນປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຜົນຜະລິດ ແລະ ຂາດຕະຫລາດຮອງຮັບສິນຄ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງ, ໄຟຟ້າ ແລະ ຂົນລະປະທານຍັງຈຳກັດຢູ່. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຂໍສະເໜີໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊ່ວຍພິຈາລະນາ ສະໜັບ ສະໜູນດັ່ງນີ້:

1. ສະໜອງຂໍ້ມູນຕະຫລາດສິນຄ້າກະສິກຳທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງ ປະເທດຢ່າງເປັນປະຈຳ ສຳລັບສິນຄ້າຫລັກເຊັ່ນ: ເຂົ້າ, ສາລີ, ອ້ອຍ, ຢາງພາລາ, ສັດ, ພືດຜັກ ແລະ ອື່ນໆເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການ ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດໃຫມ່ ແລະ ເພີ່ມອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກຂ້າ ພະເຈົ້າໃນການຕໍ່ລອງລາຄາ.
2. ພົວພັນຫາຕະຫລາດຕ່າງປະເທດ ແລະ ເຮັດສັນຍາການສົ່ງຊື້ ເພື່ອຮັບປະກັນການສົ່ງອອກມີຕະຫລາດຮອງຮັບທີ່ໝັ້ນຄົງທາງ ດ້ານລາຄາ, ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

3. ຮັບປະກັນຄວາມຍຸຕິທຳລະຫວ່າງຊາວກະສິກອນ ແລະ ນາຍທຶນໃນ ການຜະລິດແບບມີສັນຍາ ໂດຍຮັບປະກັນໃຫ້ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງໆໄດ້ຮັບຜົນ ປະໂຫຍດ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບນຳກັນຕາມສັນຍາເຊັ່ນ: ການຕັ້ງ ລາຄາໃນສັນຍາໃຫ້ຖືກກັບລາຄາຕົວຈິງໃນທ້ອງຕະຫລາດ.

4. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃນການຍົກເວັ້ນພາສີອາ ກອນສຳລັບນຳ ເຂົ້າປັດໃຈ ແລະ ອຸປະກອນການຜະລິດ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຄ່າໄຟຟ້າ ສຳລັບການຜະລິດກະສິກຳໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງສະ ເໜີໃຫ້ມີການພິຈາລະນາຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນການເກັບຄ່າທຳນຽມ ຕ່າງໆ ແລະ ອາກອນລາຍໄດ້ຂອງຊາວກະສິກອນ.

5. ມີນະໂຍບາຍໃນການສະໜອງທຶນກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຕຳໃນໄລຍະກູ້ ຢືມທີ່ເໝາະສົມ ຕາມກົດຈະກຳໃຫ້ກຸ່ມຜະລິດ ແລະ ມີການປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ ແລະ ທົ່ວເຖິງ.

6. ຫລຸດຜ່ອນ ຫລື ບໍ່ອຳນຸຍາດ ການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດ ທີ່ສົ່ງຜົນ ກະທົບບໍ່ດີໃຫ້ແກ່ການຜະລິດພາຍໃນເປັນຕົ້ນການລົງທຶນທີ່ສົ່ງຜົນ ກະທົບຕໍ່ເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳຂອງປະຊາຊົນ (ການໃຫ້ສຳປະ ທານທີ່ດິນ) ແລະ ການລົງທຶນທີ່ເຮັດໃຫ້ລາຄາສິນຄ້າຕົກຕ່ຳ

7. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ສະເໜີໃຫ້ມີການຄຸ້ມຄອງການນຳເຂົ້າສິນຄ້າກະສິກຳ ຈາກຕ່າງປະເທດທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບເຮັດໃຫ້ລາຄາສິນຄ້າພາຍໃນຕົກຕ່ຳ ທີ່ ສົ່ງຜົນກະທົບໃຫ້ແກ່ລາຍຮັບຂອງຊາວກະສິກອນ.

8. ຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສຸຂະພາບທີ່ເກີດຈາກ ການນຳໃຊ້ສານເຄມີໂດຍໃຫ້ມີການຄຸ້ມຄອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດດ້ານການນຳ ເຂົ້າ ແລະ ຈຳຫນ່າຍ ແລະ ຕ້ອງມີການເຜີຍແຜ່ຢ່າງເອົາໃຈຈົ່ງເອົາຈົ່ງກ່ຽວ ກັບຜົນກະທົບຂອງການນຳໃຊ້ສານເຄມີດັ່ງກ່າວ.

